

Pacific Herald.

No. 48.

Parkland Wash. 30. Nov. 1896.

6te Aarg.

Adventsalme.

Nabnet er vort Kirkeaar
Nabne staa Tempels Døre
Og med Glæde Folket gaar.
Atter hen, Guds Ord at høre;
Herren vinker, høit det kimer
Indtil nye Søndagstimer.

Med vor Frelser ville vi
Indtog i vort Tempel holde
Paa vor nye Kirkesti
Palmer vi for ham udsolde.
Hvert et Hjerter, hver en Tunge
Hoganna for ham sjunge.

Kun en liden Sten vi her,
Af hans store Tempel stue,
Over Slægter, stjern og nær,
Hvælvet han sin Kirkebue;
Saligt dog at kunne sige:
Ogaa her er Kristi Nige.

Ogaa her er Salmesang
Ogaa her er Daabens Både.
Ogaa her er Altergang,
Troens Fred og Haabets Glæde;
Ogaa her skal Ordet lyde
Vælte, straffe, trøste, fryde!
Fram — Gud.

David's Søn og Menneftens Søn.

(Ved M. A. G.)

"Derfor har og Gud høit
ophøiet ham og hånket ham
et Navn, som er over alt
Navn." Ps. 2, 9.

For de fleste Bibellejere stiller det sig vel saaledes at de to Navne, David's Søn og Menneftens Søn, er et og det samme. De er jo begge Navne paa samme Person og i dem begge antydes hans menneskelige Natur. Men i Virkeligheden er der Forskjel paa disse Jesu Navne, og tager vi vor Bibel og laar efter og sammenligner dem, finder vi ikke liden Kontrast mellem dem. David's Søn var det Navn, hvormed alle kjendte Jesus og tiltalte ham. Ved Menneftens Søn er der noget hemmeligt, noget der bærer Præg af det gaadefulde ved sig. Medens det første brugtes som staaende Betegnelse for Kristus, brugtes det andet udelukkende af Jesus selv. Medens Menneftens Søn altsaa er et Navn, som Jesus selv antog og brugte kun i sit Kjeds Dage, er David's Søn et Navn, som Profeterne gav ham i deres Spaadomme, og er saaledes en Betegnelse for den forjettede Messias.

David's Søn var den, som skulde komme, og i hvem Spaadommen skulde finde sin Opfyldelse. Forjettelserne var givne Abraham og David. I deres Afkom skulde der opstaa en, i hvem alle Jordens Slegter skulle velsignes. David's Søn var saaledes en gængs

komme. Det var blevet et kjendt og Betegnelse for den Frelser, som skulde kjært Navn blandt Jøderne. De ansaa David for den største Konge: han var jo et Forbillede paa Kristus. Det var den første Betegnelse, de stillede til den, som skulde anerkjendes som Messias, at han var David's Søn. Saaledes ser vi ogsaa hvorledes Mattæus, som skrev til Jøder og Jødekristne, begynder sit Evangelium med en Stamtable, hvormed han beviser, at Jesus Kristus er David's Søn. Han godtgjør ved dette Slegtsregister, at denne, som han skriver om, virkelig er den, til hvem Spaadommene og Forjettelserne sigtede. Først da kunde han vente at blive troet af sine Høyrere, naar han beviste, at denne var David's Søn.

Senerehen finder vi ogsaa, hvorledes dette Navn er almindelig brugt og kjendt. Det er sandsynligvis det Navn, som Folket mest brugte om Jesus. Bartimæus, som aldrig havde seet Jesus, talder ham straks David's Søn; ligeledes den hedenske kananaiske Kvinde, og den store Stare, som jublede ham imøde paa Palmesøndag. Da Jesus engang spørger om Kristus, hvis Søn han er, svarede man straks "David's". Der laa i selve Navnet noget, som for dem var af stor Vigtighed, nemlig dette, at han var Søn, De glædede sig i dette, ligesom Esaias, da han profeterede: "Et Barn er os født, en Søn er os givet og Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder." (Es. 9, 6. I Overensstemmelse med dette siger Luther i sin Udlæggelse af dette Sted: "Ligesom David blev Konge over Abrahams Sæd og Israels Børn saa skulde ogsaa dette Barn blive en Konge over de forgængelige Mennefter, som blev fødte af Israel, af David, og over dem, som er deres Efterkommere." (VII. 327). Navnet indeholdt noget, som mindede om den første Forjettelse, som blev givet lige efter Syndefaldet. Frelseren skulde være af Kvindens Sæd, og altsaa egnede dette Navn sig meget vel til at være en Betegnelse for den forjettede Messias. Derfor finder vi ogsaa dette Navn allerhyppigst hos Mattæus, hvis Formaal var at vise, at Kristus var den, i hvem Spaadommene sandt sin Opfyldelse.

Gangste anderledes er Tilfældet med Navnet Menneftens Søn. Det forekommer kun i det nye Testamente, og er, som før antydet, en Selvbetegnelse, som Jesus alene brugte. Udenfor de fire Evangelier finder vi det blot en Gang, nemlig i Apostlernes Gjerninger 7, 56, hvor det bruges af den døende Stefanus. Men da dette paa det nær-

meste er en Gjentagelse af Jesu egne Ord, kan vi fastholde, at dette Navn er en Selvbetegnelse, som brugtes af Jesus alene, og det i hans Kjeds Dage.

Men dette Navn finder vi at være langt mindre kjendt end David's Søn, og med Hensyn til dets Betydning, mange forskellige Meninger. Bedst er det at gaa til sin Bibel og der laa efter de Steder, hvor dette Navn forefindes, og da lade det ene Sted lyste Lys over det andet. Elsker vi Jesus vil hans Navn være os kjært, og alt, som handler om det, være af Interesse for os. I vor Bibel finder vi at dette Navn bruges af Jesus selv ialt 78 Gange, nemlig hos Mattæus 29, Lukas 25, Martus 13 og Johannes 11 Gange.

1. For det første har vi i dette Navn, ligesom i David's Søn, i selve Navnet et Bevis for at Kristus var et sandt Mennefte. Han var et Mennefte, og ikke at der paa en mirakuløs Maade var kommen ind i Verden, eller der, som Adam var bleven slabt, men han var Menneftens Søn. Han var født af en Kvinde, og var saaledes os aldeles lig baade med Hensyn til Fødsel og Væsen. Han taler ogsaa om at Menneftens Søn skal besejtes, forhaanes, bespøttes, hudstriges og ihelstaaes. Alt dette viser han var et sandt Mennefte og havde Egenstaber i Lighed med os. I selve Udtrykket antydes dette. I Skriften bruges Ordet Mennefte og Menneftens Søn, for at udtrykke det ibage og mangelfulde ved Menneftene. Da Daniel (Dan. 8, 17.) havde prøvet at forstaa Synet og Gabriel maatte komme for at forklare det for ham, talder han ham "Du Menneftens Søn". Det samme forekommer hos Ezeiel, og sker for at minde dem om, at de dog kun er Mennefter, Kjød født af Kjød. Vi ved ogsaa hvorledes Pilatus sagde om Jesus, da han stod der hudstrøgen og tilsyneladende hjælpeløs. Se hvilket Mennefte." Endvidere i Salme 8, 5. "Hvad er et Mennefte, at du kommer ham ihu, eller et Mennefte-Barn at du besøger ham." Naar altsaa Jesus talder sig "Menneftens Søn," har vi idet et Bevis for, at han er os lig i alle Stykker, at han er et sandt Mennefte, født af Jomfru Maria.

2. Og naar vi i vor Bibel finder, at Ordet Mennefte bruges for at betegne den Svagheit og det mangelfulde, som klæber ved Menneftet, kan vi deraf lære, at ogsaa Jesu Fornedrelse er antydet i dette Navn. Han var Gud, men han kom herved og blev Menneftens Søn. Han tog ogsaa et meget ringe Navn, et som er fælles for alle Mennefter. Luther siger: "Der kan intet mere foragteligt

blive sagt om Menneftene end, at de er "Menneftens Søn". Denne Titel er fælles for alle Mennefter, de være hvem de være vil, og er den mest foragtelige, lumpne og skændige Titel og Betegnelse. (IV. 175) Han blev funden i Skikkelse som et Mennefte, ja tog endog en Tjeners Skikkelse paa. Han var altsaa ikke som en "Konge eller Fyrste eller andre saadanne Personer, men som et Mennefte-Barn, som da er blevet de ringeste og foragteligste af Mennefter." (IV. 789). Jesus bruger ofte dette Navn, naar han talte om Ting, som henhører til hans Fornedrelse: "Kæbene have Huler, og Himmelens Fugle Næder; men Menneftens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved." Han var Gud lig, men han holdt det ikke for et Rov, — for noget som skulde udhæveres eller stilles til offentlig Beskuelse — men han forringede sig selv, og tog en Tjeners Skikkelse paa og blev Mennefter lig, ja kaldte sig selv Menneftens Søn.

3. Men lad os tillige erinde, at der i vor Bibel staar, ikke en Menneftens Søn, men Menneftens Søn. Dette bestemte og udfyllende Udtryk lærer os, at han dog er noget mer end vi andre Mennefter, hvem han ellers er saa lig. Vi er Menneftens Sønner, men han er Mennefte-Sønneren. Han indtager en Særstilling fremfor alle andre. Han er som David, Manden efter Guds Hjerter, han er som en Konge, der gaar forklædt i sit eget Land. Han færdes blandt sit Folk og er tilsyneladende de andre lig i alt, dog er han Kongen, den som er Herre og Herker over dem alle. Saaledes er det med Mennefte-Sønneren. Han gaar der som de øvrige Mennefte-Børn, og dog er han Kongen, "Fyrsten over David's Hus evindeligt."

4. Endvidere vil vi se det herlige ved dette Navn, naar vi erindrer, hvilke falske Forestillinger Folket havde dannet sig om den kommende Messias. De havde dannet sig en kjædelig Kristus. For nu ikke at vælte disse sanselige Indbildninger tillige, ser vi at Jesus undgaar dem netop ved at vælge dette Navn. Guds Nige var ikke saadan, at man kunde pege derpaa. Saaledes var heller ikke Jesus en magtig Konge, som havde et stort Nige i denne Verden thi han var kun Menneftens Søn. Naar man saa kom for at undersøge, hvem denne Menneftens Søn var, naar man spurgte: "Hvo er denne Menneftens Søn," Joh. 12, 34., vilde han vissevis løse Gaaden for dem. Han vilde vissevis vise dem, at "Menneftens Søn ikke var kommen for at fordærve Mennefters Sjæle, men for at frelse." Luk.

